

ANDRA SÖNDAGEN I ADVENT

DOMINICA SECUNDA ADVENTUS

Introitus Psalt 8, GT Mal 4, Ep Rom 15:1-13, Ev Luk 21:25-36, Predotext Luk 12:35-40

Predikan Åke Malander, S:t Matteus Evangelisk-lutherska församling, Uppsala, (ELBK)

Psalmer: 851, 13, 847; 850, 781, 748: 2-3

"Vakna upp, så rösten ljuder, Som dig ur sömnen uppstå bjuder, Jerusalem, du helga stad. Visa jungfrur, eder skara I midnattstid må redo vara Att eder Brudgum hälsa glad, Ty se han kommer snart. Låt lampan brinna klart. Hosanna! Sin brud från kval I sorgens dal Han hämta vill till glädjens sal."

I Uppenbarelseboken 3 säger Herren till församlingens ängel i Filadelfia: *"Jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din krona."* Detta är Guds sanna och vissa ord. Vi vet att Kristus en dag kommer åter för att döma levande och döda, men vi vet inte när han kommer. Därför är det viktigt att alltid vara redo att möta och ta emot honom. Om just den saken talar Jesus i dagens texter. Ska vi vara redo att möta honom på den yttersta dagen, så måste vi lära känna honom här i tiden och bli hans lärjungar. För det ändamålet har vi kyrkoårets fasta ordningar, som innefattar en planmässig genomgång av de olika sidorna i den kristna tron. Kyrkoårets texträckor är inte något gudomligt bud men inte heller något slumpmässigt som vi handskas godtyckligt med. Det är en väl beprövad och nyttig ordning. Så här års kan vi se på dess avslutning och dess början. De båda sista söndagarna riktar uppmärksamheten mot världshistoriens slutskede och sista dag, den yttersta dagen och den slutgiltiga domen. Först maningen att vara vakande och redo, de tio jungfrurna, och sedan själva domsakten, evigt liv eller evigt straff. Och nu är vi inne i det nya kyrkoåret och adventet. De fyra adventssöndagarna repeterar och kompletterar det gamla kyrkoårets två sista. På första söndagen möter vi Herren när han kommer här på jorden, i sin kyrka, i nådens ankomst (nådens advent). Han kommer i ringhet, men han lovsjunges och tillbedes av sin kyrka som HERREN, Israels Konung. Världen känner honom inte, men hans lärjungar känner honom. På andra söndagen, idag, påminns vi om att på nådens ankomst följer en gång domens, då Herren kommer i sin fulla makt och härlighet, hans stora och slutliga advent. För att kunna vara redo att möta Kristus vid hans härlighets ankomst måste vi, som vi sa, vara rätt beredda att möta och ta emot honom vid hans ringhets ankomst. På tredje och fjärde söndagen möter vi därför den Elia som skulle komma och bereda vägen för Herren. Vi lär känna Johannes Döparen och får lyssna till hans vittnesbörd. Så vill adventstiden inskräpa i oss vikten av att dagligen vara redo att ta emot Kristus när han kommer till oss, idag i ringhet med nådens evangelium och en dag i härlighet till domen. Därför ska vi idag en stund stanna inför och betrakta

De kristnas beredelse inför Kristi ankomst

Dess nödvändighet - Dess beskaffenhet - Dess salighet

Dess nödvändighet

Det är nödvändigt att vara vakande och redo. I liknelsen om de tio jungfrurna, som vi hörde för tre veckor sedan, fick vi lära oss den förfärande sanningen, att den som inte är beredd när brudgummen kommer, han eller hon kommer inte med in i bröllopssalen, kommer inte in i festen och glädjen utan blir kvar i mörkret därutanför. Vi har idag mycket omkring oss av denna världens utbud som vill uppta vår tid och framför allt våra tankar, så att det lätt kan bli det som Jesus varnar oss för: att låta våra hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger. Men vi har inte bara världens lockrop, vi har också i rikt mått Guds kallelserop. Vi har hört och vi hör maningen, den ljuder till oss idag, här och nu: **Vakna, tiden är kort, Herren kommer snart.** Kanske finns det någon kristen som nu tänker: Ja, detta behöver världens barn höra. Jodå så är det förvisso, men, min vän, även du behöver höra och lyssna till denna Guds Ords allvarliga uppmaning. Vår tröga, gamla människonatur gör att vi ständigt och på nytt måste förmanas och höra väckelseropet i våra öron. Ingen av oss får mena sig vara uppväckt och omvänd en gång för alla. Nej, i katekesen har vi lärt oss att vi ska leva i en daglig omvändelse. Om vi inte längre har behov av detta, om vi inte längre har sorg och bekymmer över våra synder, då kan heller inte den instundande julen, Kristi födelses fest, skänka oss den glädje och befrielse som Gud vill att vi ska få av ängelns budskap: *"I dag har en Frälsare blivit född åt er."* Men har det gått dithän med oss, då må vi betänka, att då har vi inte någon olja i våra lampor, då är vi inte redo. *"I dag, om ni får höra hans röst, så förbärda inte era hjärtan."* I dag är det ännu nådens tid, i morgon kanske vi ska stå inför Domaren. Vi vet inte dagen och stunden. Därför: Vakna! Vaka! Vänta!

Dess beskaffenhet

Att vakna och att vaka och vänta inför Herrens ankomst låter sig väl sägas. Dock är det ju så att när man har vaknat vill man gärna somna om. Detta känner nog alla igen från vardagslivets morgontimmar; vem är väl den människa som inte någon gång, när väckarklockan ringer, känt en önskan att få vända sig om och sova en stund till? På liknande sätt förhåller det sig med det andliga uppvaknandet. Men när Jesus säger att vi ska spänna på oss bältet och hålla lamporna brinnande, då inser vi naturligtvis att detta är motsatsen till att andligen somna om. Maningsordet lyder ju inte bara Vakna utan även Vaka! Och detta gäller både för oss som enskilda kristna, för dig och mig personligen, och för oss som församlingen av kristna, för kyrkan. I världen finns ingen beständighet, där är det kaotiskt, allt flyter. Men i andligt avseende är världen mycket stabil; den är konstant gudsfrånvänd. Kyrkan däremot har i sin historia haft både uppgångs- och nedgångstider, både blomstring och förfall. Ett förfall som ibland övergått i rent avfall och framtvingat ett kyrkoåtskiljande. Trots detta har hon under alla århundraden, ljusa som mörka, varit en ropandes röst i världens öken. Även under nattens mörkaste timmar har många vakat för att kunna väcka desto fler. Ingen kan ursäktas sig med okunnighet; vittnesbördet har alltid funnits och kallat syndare till bättring. Och där är allt redo, där finns redan kyrkbänken och väntar på att tomma platser ska bli upptagna, där finns dopfunten som väntar på att få föda syndare på nytt genom vatten och Anden, där finns predikstolen som väntar på åhörare, där finns biktstolen som väntar på att få avlösa bekymrade syndare, där finns altarringen och väntar på att få ta emot nattvardsgäster. (Jag menar nu inte nödvändigtvis en konkret, yttre kyrkobyggnad.) Allt detta är nu inget stort och uppseendeväckande, men så är det med de kristnas beredelse inför Kristi ankomst,

inga märkliga andliga övningar, bara trons dagliga övning. Vill vi rätt bereda oss att ta emot vår himmelske Brudgum när han kommer i sin synliga härlighet, då ska vårt vakande och vår väntan bestå i att vi varje dag tar emot honom när han kommer till oss i sina heliga nådemedel. Vår beredelse för att ta emot Herren Kristus i hans heliga nattvard är densamma som den att ta emot honom på den yttersta dagen. Vår beredelse innehåller både en syndabekännelse och en trosbekännelse. Bara den som tar sin synd på allvar är rätt beredd, men det räcker inte. Bara den som också tar evangelium på allvar, den som tror på löftesordet, är rätt beredd att möta Herren, här i tiden och i evigheten.

Dess salighet

Liknelsen om tärnorna som väntar på brudgummen räcker inte riktigt till, den åskådliggör bara ena sidan av vår väntan. Vår Brudgum, som vi väntar från himmelen, han är redan här och nu hos oss och fröjdar oss. *"Där två eller tre av er är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland er."* *"Saliga är de tjänare som Herren finner vakande när han kommer, ja han ska låta dem ligga till bords och själva komma och betjäna dem"* – något för hans åhörare totalt orimligt utlovar Jesus åt sina lärjungar. Men detta åtnjuter vi i en mening redan nu under väntans timmar, dagar och år. Han är när oss alla dagar och bespisar oss med sitt goda. Vi får redan här på jorden njuta en försmak av himmelen. Han dukar för oss ett bord i våra ovänners åsyn, han låter vår bägare flöda över. Nådens bröd och välsignelsens kalk räcker oss söndag efter söndag *"för er utgiven, för er utgjutet, till syndernas förlåtelse"*. Om han redan nu, före bröllopet, ger oss en sådan fröjd och glädje, vad kan vi då inte vänta sedan, i brölloppsalen! *"Ej mänskligt öga sett Den fröjd du oss berett. Hosianna! Din härlighet, din trofasthet Ske pris och lov i evighet."* Så är de kristnas beredelse inför Kristi ankomst inte någon tung och dyster väntan, utan en salig vandring tillsammans med Brudgummen under den längre eller kortare tid som återstår innan han i synligt majestät kommer för att döma levande och döda och hämta hem sin saliga Brud. Amen.

"Sion väktarropet hör, Stor fröjd sig i dess hjärta rör, Ty uppfyllt bliver nu dess hopp. Konungen i klarhet präktig, I nåden rik, i kraften mäktig Nu nalkas, Sions ljus går opp. Ja, kom o Jesu kär, Du efterlängtat är. Hosianna! Uppå ditt ord Från denna jord Vi gå till himlens nattvardsbord."